

Epistola lui IACOV

“Credinta adevarata schimba viata”

Autorul

Exista trei persoane mentionate in Noul Testament care au purtat numele de Iacov:

- Iacov fiul lui Zebedei si fratele lui Ioan, unul din cei 12 apostoli – care a fost martirizat de Irod in anul 44 d.Hr. Referiri la el gasim in: **Mat. 4:21**, 10:2, 17:1, Luca 5:10, **Fapte 12:1-2**.
- Iacov fiul lui Alfeu, unul din cei 12 apostoli, despre care nu avem prea multe detalii in Noul Testament. Referiri la el gasim in: **Mat. 10:3**, Marcu 3:18, Luca 6:15, Fapte 1:13)
- Iacov unul din cei patru frati mai mici ai Domnului Isus. Referiri la el gasim in **Matei 13:55**, Marcu 6:3, Matei 12:46-50, **Ioan 7:5**. Dupa inviere, Isus i s-a aratat in mod special (**1 Cor. 15:7**) dupa care s-a alaturat grupului celor 12 apostoli (**Fapte 1:14**), ajungand alaturi de Petru si Ioan in fruntea bisericii din Ierusalim (**Fapte 12:17**, 15:13-29, 21:17-18, **Gal. 1:19**, **2:9,12**; Iuda 1). Cele mai multe dovezi il indica pe el ca fiind autorul Epistolei lui Iacov.

Destinatarii

Iacov, ca lider al bisericii din Ierusalim, se adreseaza celor “douasprezece semintii care sunt imprastiate” (1:1). Acestia puteau fi crestini evrei care traiau imprastiati printre neamuri, in comunitatile formate de cei ce s-au convertit in ziua Cincizecimii, sau mai tarziu de cei care au plecat din Ierusalim din cauza prigoanei, sau de cei convertiti prin propovaduirea lui Pavel si a celorlalti apostoli in calatoriile misionare. La fel de bine insa, putem considera “cele douasprezece semintii” ca fiind biserica in ansamblul ei, de pretutindeni, care era considerata noul Israel.

Destinatarii traiau vremuri de prigoane, ceea ce reiese chiar din modul in care Iacov isi incepe scrierea, indemnandu-i sa priveasca incercarile prin care trec ca un motiv de bucurie. (1:2 “*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări*”)

Se pare ca unii din acesti crestini se complceau intr-un crestinism teoretic, ascunzandu-se in spatele unei presupuse credinte pe care o aveau, credinta care nu producea insa schimbarea vietii. (2:19 “*Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!*”)

Data scrierii:

Istoricul evreu Iosif Flavius scrie ca Iacov, fratele Domnului, a fost martirizat in anul 62 d.Hr. Luand in calcul faptul ca Iacov, in epistola lui, nu face nici o referire la controversele din conciliul de la Ierusalim (Fapte 15, Gal. 2), care a avut loc in jurul anului 50, ne conduce la a data epistola inainte de acest eveniment, cel mai probabil intre anii 48-50, fiind astfel cea mai timpurie epistola a Noului Testament, si cea mai timpurie scriere crestina pastrata pana in zilele noastre.

Contextul NT

Noul Testament ni-L prezinta pe Isus ca fiind Hristosul, Fiul lui Dumnezeu si credinta care ne aduce in relatie cu Dumnezeu. Ioan ne spune ca a scris Evanghelia lui astfel ca noi sa credem ca Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, si crezand sa avem viata in numele Lui. (20:31). Apostolul Pavel, in Romani si Galateni ne arata ca numai prin credinta in Hristos putem

intra in relatie cu Dumnezeu, iar in Evrei ne da exemple ale credintei, din randul marilor oameni a lui Dumnezeu de pe paginile V.T. In Evrei autorul ne spune ca “fara credinta este cu neputinta sa fim placuti lui Dumnezeu” (Evr.11:6).

Iacov vine sa intregeasca tabloul credintei, aratandu-ne cum se verifica adevarata credinta in viata de zi cu zi, punand-o in contrast cu credinta moarta sau draceasca. Iacov foloseste, asemeni lui Isus, exemple simple din viata de zi cu zi

Epistola lui Iacov nu contine discursuri teologice dar contine teologia aplicata in viata de zi cu zi.

Mesajul cartii

Mesajul cartii este acela ca o credinta adevarata este una care schimba omul, una militanta si care se manifesta prin fapte. Credinta adevarata schimba atitudinile noastre, relatiile noastre, vorbirea noastra, rabdarea noastra si toate aspectele vietii noastre practice.

Mesajul cartii a fost, de-a lungul timpului deranjant pentru unii sau exagerat si scos din context de altii care au folosit parti din el pentru a-si justifica o teologie a lor, dar pentru cei care i-au inteles valoarea, studiind mesajul in contextul creat de autor si de asemenea in contextul intregii Biblii, a fost si este o adevarata binecuvantare, o oglinda in care se poate verifica credinta adevarata.

Martin Luther, initiatorul reformei protestante, vedea mesajul lui Iacov de o importanta mai mica pentru credinta, considerand ca accentul pus de Iacov pe rolul faptelor in viata crestinului nu se armoniza cu conceptul din Romani “sola fide” (“doar credinta”). Pe de alta parte, biserica traditionala a exagerat rolul faptelor, folosind epistola lui Iacov pentru a justifica necesitatea faptelor in obtinerea mantuirii, lucru infirmat atat de epistola cat si de celelalte scrieri ale Scripturii.

Continut:

Iacov afirma, inca de la inceput, ca un om care nu are credinta sa nu se astepte sa primeasca ceva de la Dumnezeu.

Iacov raspunde in epistola sa la cateva intrebari referitoare la credinta:

1. “Cum poate fi recunoscuta credinta adevarata, in noi sau in ceilalti?”

- prin **atitudinea fata de incercari si ispite**: “*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.*” (1:2-3). Ani mai tarziu, in Evrei 10:34, apostolul Pavel ii lauda pe aceiasi destinatari pentru ca au primit cu bucurie rapirea averilor (Evr. 10:34).

- **prin atitudinea fata de Cuvantul lui Dumnezeu:** *"Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri" (1:22)*
- **prin atitudinea fata de semeni** (impartialitatea fata de toti oamenii): *"să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutînd la fața omului."*(2:1)
- **credinta adevarata se materializeaza in viata de zi cu zi prin fapte:** *"Tot așa și credința: dacă n'are fapte, este moartă în ea înșasă."*(2:17) - ex. cu cei goi si lipsiti
- **pin vorbirea noastra:** *Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvîrșit, și poate să-și țină în frîu tot trupul. (3:2b) "Mai pe sus de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pămînt, nici cu vreun altfel de jurămînt. Ci „da” al vostru să fie „da”; și „nu” să fie „nu”, ca să nu cădeți supt judecată."*(5:12);

“Ce se itampla daca esuam in exercitarea credintei noastre?” - credem in Hristos, ramanem in biserica, dar nu avem o credinta vie, activa?”

- **Lupte si certuri:** *"Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați (4:2a)*
- **Lipsa rugaciunii:** *„nu aveți, pentrucă nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentrucă cereți rău, cu gînd să risipiți în plăcerile voastre.” (4:2b-3)*
- **Prietenie cu lumea:** *"Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (4:4)*
- **Judecati:** *"Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.” (4:11)*
- **Incredere in fortele noastre:** *"Ascultați, acum, voi cari ziceți: „Astăzi sau mîne ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom cîștiga!” Și nu știți ce va aduce ziua de mîne! Căci ce este viața voastră? Nu sînteți decît un abur, care se arată puțintel, și apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.” (4:13-15)*
- **Atitudine incorecta fata de semeni:** *"Ascultați acum voi, bogaților! ... Iată că plata lucrătorilor, cari v'au secerat cîmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” (5:1-4)*

Concluzii:

“Credinta adevarata schimba viata”

Exemple:

Avraam – jertfirea lui Isaac

Iacov. 2:21-23 “Avraam, părintele nostru, n'a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s'a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s'a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu.”

Zacheu

Luca 19:1-10 Isus a intrat în Ierihon, și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte, și s'a suit într'un dud ca să-l vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus, și i-a zis: „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămîn în casa ta.” Zacheu s'a dat jos în grabă, și l-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cîrteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!” Dar Zacheu a stătut înaintea Domnului, și l-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mîntuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut.”